

دفاع ملی از خلیج فارس

این عنوان برخی از گزارش‌هایی بود که در مورد دهم اردیبهشت ماه و در بسیاری از روزنامه‌ها (از جمله کیهان، اطلاعات، اعتماد، آفتاب یزد و مردم سالاری) و رسانه‌های کشور منتشر شد. این تجمع که مشابه آن در روز بیست و دوم فروردین برگزار شده بود، به فراخوان ایرانیان بسیاری و برای دفاع از حقوق غیر قابل تغییر ایران در خلیج

فارس انجام گرفت. تجمع از ساعت 10:45 در مقابل سفارت امارات شروع شد. تجمع کنندگان بلاکارهایی داشتند که روی برخی از آنان نوشته شده بود: خلیج همیشه فارس، امارات تو فقط 37 سال داری آرام بگیر، کشورهای قراردادی نمی‌توانند منکر حقوق تاریخی ملت ایران باشند، پیش به سوی مرزهای ایران، ارتش ایران کجاست؟، همه فلات ایران زیر یک پرچم، خواسته ملت ایران لغو گلستانچای و ترکمنچای، و... . سرودهای ای ایران و دوباره می‌سازمت خوانده شد. ساعت 11:05 طبق قراری که عده‌ای از برگزار کنندگان با نیروهای انتظامی داشتند نوشته‌ها پایین آمد و عده‌ای مردم را به خالی کردن محل تجمع تشویق کردند ولی مردمی که جمع شده بودند و از استانهای سراسر ایران برای نشان دادن اعتراض خود آمده بودند آرام نگرفتند و علی‌رغم مخالفت نیروهای امنیتی و انتظامی به دلیل کم بودن زمان تجمع به سمت میدان ونک به راه افتادند. این راهپیمایی که با مخالفت و در مواقعی ضرب و شتم مردم توسط نیروی انتظامی همراه بود تا میدان ونک ادامه و در آنجا خاتمه یافت. سرودهایی مانند یاردبستانی، دوباره می‌سازمت وطن و ای ایران و شعارهایی از جمله خلیج فارس از ریشه هیچ وقت جدا نمیشه، ایرانی با غیرت حمایت حمایت و ایران ایران در طول راه توسط راهپیمایان سر داده شد. شاهدان عینی و برخی رسانه‌ها از دستگیری پانزده نفر خبر داده‌اند. همزمان با تهران در سراسر کشور و در دانشگاه‌های مختلف تجمعاتی در دفاع از حق ملی ایرانیان در منطقه برگزار کردند. همچنین انجمن‌های اسلامی سراسر کشور نیز بیانیه‌ای در همین زمینه منتشر کرده‌اند. دانشجویان اصفهانی هم به جمع آوری تومار امضا پرداختند. منابع: خبرگزاری ایرانا، روزنامه اعتماد، سایت نواندیش، سایت ادواریوز (وابسته به دفتر تحکیم وحدت) و سایت‌های دیگر

معرفی کشور امارات متحده عربی

قبل از تأسیس دولت امارات متحده عربی، این منطقه «امارات

متصله» نام داشته‌است، همچنین امارات ساحل عمان نیز نامیده شده‌است. اما این کشور در 2 دسامبر 1971 پس از خروج نیروهای انگلیسی از خلیج فارس، طی قراردادی بین انگلستان و برخی شیوخ عرب، با پیوستگی شش امیرنشین (ابوظبی، دوی، عجمان، فجیره، شارجه و امالقوین) روی نقشه پدیدار شد. پایتخت آن، شهر ابوظبی است و 83600 کیلومتر مربع مساحت امارات است و از این نظر در جهان صد و چهاردهمین کشور جهان است؛ واحد پول این کشور درهم امارات است. اولین انتخاباتی که این کشور به خود دید در آذرماه 1385 بود. این کشور به دلیل آب و هوای مطلوب، سرمایه‌گذاری‌های خارجی، نفت و ارتباط وسیع با کشورهای غربی و منطقه بسیار ثروتمند است. هنوز ورزش اصلی این کشور شتر سواری است.

اندکی در مورد جدا شدن بحرین از ایران

مجمع الجزایر بحرین از قدیم الايام بخشی از امپراتوری ایران پیش از اسلام بوده‌است، ولی اعراب ساکن آن جزیره به علت دوری از پرتو عمل حکومت و نیروهای مرکزی ایران به طور پی در پی مشکلات و دردهای زیادی برای حکومت مرکزی ایران ایجاد می‌کرد؛ تا اینکه شاپور پادشاه دوم ساسانی به آنجا لشکر کشی کرد و این شد که این منطقه تا زمان ورود اعراب به ایران آرامش کامل داشت. پس از حمله اعراب به ایران و اشغال این کشور

، بحرین همچنان جزء ایران اسلامی باقی ماند و حتی در برگ‌هایی از تاریخ بر ضد خلفا به همراه دیگر ایرانیان مبارزه کردند. بحرین همواره جزئی از خاک ایران بود تا اینکه در یورش پرتغالی‌ها و انگلیس‌ها، زمانی که در دست این کشورها بود اما دولت ایران چه در این مدت و چه یک و نیم قرن حاد شدن مسأله بحرین (1820-1970) و دخالت و سلطه انگلستان بر آن جزیره، هیچگاه جدایی بحرین از خاک ایران را نپذیرفت ولی در عین حال قدرت انجام عمل محکمی را علیه انگلیس را نیز نداشت. محمد رضا شاه در زمستان سال 1348 در مصاحبه‌ای خواستار حل مسأله بحرین از طریق کسب نظر مردم بحرین به طور رسمی به وسیله سازمان ملل متحد شد که در نهایت با موافقت طرفین صورت گرفت. در ایران در قطعنامه‌ای که در تاریخ 24 اردیبهشت با چهار رأی منفی به تصویب مجلس شورای ملی رسید جدایی بحرین از ایران پذیرفته شد. مجلس سنا نیز در 28 همان ماه آن را به اتفاق آراء تصویب کرد که البته در همان زمان مخالفت‌هایی در مجلس شورای ملی با این طرح شد. اعلامیه استقلال بحرین در تاریخ 14 اوت 1971 منتشر شد. دولت ایران تنها یک ساعت پس از استقلال بحرین آن را به رسمیت شناخت. یک روز بعد (15 اوت)، بحرین و انگلستان یک قرارداد دوستی با هدف "مشورت" در مواقع ضروری با یکدیگر امضا کردند. نقش انگلستان را در جداسازی بحرین و تشکیل کشورهای شیخ نشین عرب در منطقه نمی‌توان نادیده گرفت، انگلیسی‌ها در آن زمان سیاست تکه تکه شدن

کشورهای بزرگ و تبدیل آنها به امیرنشین‌هایی کوچک را در پیش می‌گرفتند که در آینده برای آنها خطری نداشته باشند.

داریوش بزرگ خلیج فارس را دریای پارس نام نهاد *

بیش از 2 هزار سال پیش، آن هنگام که داریوش بزرگ، کانال داریوش که بعدها به سوزن مشهور شد را ساخت و به این ترتیب دریای سرخ را به خلیج عدن و اقیانوس هند پیوند داد، به یادگار خود کتیبه‌ای در آنجا نصب کرد که قدیمی‌ترین سند دنیا به شمار می‌رود که نام خلیج فارس را در خود جای داده‌است. این کتیبه اکنون در موزه لوور نگهداری می‌شود. کتیبه کانال سوزن یکی از مهم‌ترین اسنادی است که نام خلیج فارس در آن با ظرافت تمام ذکر شده‌است. این کتیبه که به صراحت فرمان داریوش بزرگ را در حفر کانال سوزن بیان می‌کند، 12 سطر دارد و به زبان فارسی باستان نوشته شده‌است. سطر اول تا چهارم این کتیبه به ستایش اهورامزدا اختصاص دارد و در سطر چهارم توصیف سرزمین پهناور بزرگی به میان آمده که داریوش، شاه آن است. در سطر هفتم کتیبه از زبان داریوش آمده است (می‌گوید داریوش شاه، من پارسی‌ام، از پارس، مصر را گرفتم، من دستور دادم این جویبار (کانال) را کنندند از سوی رود پیراوه (پرباب = نیل) که در مصر جاری است، که به سوی دریای پارس می‌رود، سپس من این جویبار را دستور دادم کنند و آنچنان که دستور دادم کنده شد و ناوگان از اینجا، یعنی از مصر به آن سوی، یعنی پارس حرکت کردند آنچنان که مرا کام بود). در سطر دهم این کتیبه با عبارت "ابی دریه تبه هچاپارسا آئی‌تی" به صراحت به نام دریای پارس اشاره کرده و هیچ شکی وجود ندارد، آب‌هایی که اکنون خلیج فارس نام دارد آن زمان دریای پارس قلمداد می‌شده‌اند.

خلیج فارس یا همان دریایی که به دستور داریوش دریای پارس نامش نهاده بودند، نامی است به جای مانده از کهن‌ترین منابع.

منابعی که از سده‌های قبل از میلاد سر بر آورده و با پارس، نام سرزمین ملت ایران عجین شده‌است. خلیج فارس دریای کم عمق نیمه بسته‌ای است، با مساحت 240 هزار کیلومتر مربع که در جنوب غربی قاره آسیا و در جنوب ایران قرار دارد. زمین‌شناسان عقیده دارند که در حدود 500 هزار سال پیش، صورت اولیه خلیج فارس در کنار دشت‌های جنوبی ایران تشکیل شد و به مرور زمان بر اثر تغییر و تحول در ساختار درونی و بیرونی زمین، شکل ثابت کنونی خود را یافت. قدمت خلیج فارس با همین نام آنچنان دیرینه است که عده‌ای عقیده دارند خلیج فارس گهواره تمدن عالم یا مبدا پیدایی نوع بشر است.

نخستین بار یونانی‌ها خلیج فارس را "پرسیکوس سینوس" نامیدند که همان خلیج فارس معنا می‌دهد و از آنجا که این نام برای اولین بار در منابع معتبر تاریخ توسط غیر ایرانیان نوشته شده‌است هیچگونه شائبه نژادی در وضع آن وجود ندارد. "استرابن"، جغرافی‌دان قرن اول میلادی، نیز به کرات در کتاب خود از خلیج فارس نام برده‌است. او محل سکونت اعراب را بین دریای سرخ و خلیج فارس عنوان می‌کند. همچنین "فلادیوس آریانوس" مورخ دیگر یونانی در کتاب تاریخ سفرهای جنگی اسکندر از این خلیج به نام «پرسیکون کیت» که چیزی جز خلیج فارس نیست نام می‌برد.

ما حقوق همسایگان کشورمان را در آبراه

خلیج فارس محترم می‌شماریم ولی حقوق

ملت ایران در این دریای ایرانی غیر قابل

تغییر است.

از تنب بزرگ، تنب کوچک و ابوموسی نگداری کنیم.

پیشینه تغییر نام خلیج فارس *

درباره نام خلیج فارس تا اوایل دهه 1960 میلادی هیچ گونه بحث و جدلی در میان نبوده و در تمام منابع اروپایی و آسیایی و آمریکایی و دایرةالمعارف‌ها و نقشه‌های جغرافیایی این کشورها نام خلیج فارس در تمام زبان‌ها به همین نام ذکر شده‌است.

اصطلاح معمول خلیج عربی برای نخستین بار از طرف یکی از نمایندگان سیاسی انگلیس در خلیج فارس به نام «سر چارلز بلگریو» عنوان شده و در واقع او بوده‌است که به قصد تفرقه بین ایران و کشورهای عرب این تخم لق را در دهان اعراب شکسته‌است.

سر چارلز بلگریو که بیش از 30 سال نماینده سیاسی و کارگزار دولت انگلیس در خلیج فارس بوده‌است، بعد از مراجعت به انگلستان در سال 1966 کتابی درباره سواحل جنوبی خلیج فارس منتشر کرد و در آن برای اولین بار نوشت که «عرب‌ها ترجیح می‌دهند خلیج فارس را خلیج عربی بنامند». این نماینده قطعاً قبل از انتشار کتاب و مراجعت به انگلستان در تماس با مقامات امارات جنوبی خلیج فارس این فکر را در آنها القا کرده‌است و تصادفی نیست که بلافاصله پس از انتشار کتاب سرچارلز بلگریو که نام قبلی سواحل جنوبی خلیج فارس یعنی «ساحل دزدان» را روی کتاب خود نهاده اصطلاح «الخلیج العربی» در مطبوعات کشورهای عربی رواج پیدا کند و در مکاتبات رسمی به زبان انگلیسی نیز اصطلاح «آرابیان گولف» جایگزین اصطلاح معمول و رایج قدیمی «پرشین گولف» می‌شود.

دولت ایران در همان زمان در برابر این نام معمول عکس‌العمل نشان داد و گمراک و پست ایران از قبول محموله‌هایی که به جای خلیج فارس نام خلیج عربی بر روی آن نوشته شده بود، خودداری کرد.

ایران همچنین در مجامع و کنفرانس‌های بین‌المللی نیز در صورت به کار بردن این اصطلاح ساختگی از سوی نمایندگان کشورهای عرب عکس‌العمل نشان می‌داد. در این زمان بعضی از کشورهای عربی حتی اعتبار هنگفتی از محل درآمدهای کلان نفتی خود در اختیار بعضی از ساموران سیاسی در خارج می‌گذارند تا با تطمیع مطبوعات خارجی نام معمول خلیج عربی را به جای خلیج فارس رواج بدهند.

در سال 1337 شمسی در روز 13 مرداد دولت ایران به رژیم عراق «عبدالقاسم» مبنی بر تغییر دادن نام خلیج فارس به خلیج عربی اعتراض کرد.

همچنین در نیمه نخست بهمن ماه سال 1370 شمسی سر ویراستار سازمان ملل متحد با اشاره به اعتراض‌های پیاپی نمایندگان ایران در آن سازمان به استفاده از نام ساختگی خلیج عربی در اسناد این سازمان از کارکنان سازمان ملل خواست تا اعتراض دولت ایران را همیشه در نظر داشته باشند.

* منبع: خبرگزاری میراث فرهنگی ایران CHN.IR

با پوزش از دانشجویان که این نشریه چند روز پس از این مناسبات به دستشان می‌رسد و سپس بسیار از مسئولینی که راه را برای رسیدن این نشریه به دست شما هموار کردند. هر گونه دیدگاهی در رابطه با مطالب پیش رو با موضوعات دیگر دارید با ما در میان بگذارید. پست الکترونیکی ما:

Habibi_esf@yahoo.com

محمد مهدی حبیبی

